

за него, чи кога е била още много малакь, споредь возрастъ та си, пожелахь бы да посвѣти себе си на святии те работы, и искахь да отиде на Багдадъ за да ся научи тамо. Майка му бѣше, и тя ся склонила. И като извади осмьдесять сребреницы, рече му, чи понеже имаше брата, половина та отъ тѣхъ, ще е наслѣдствіе то си. Направи го да ся обѣщай, кога му предаваше сребреницы те, какъ никога не ще да рече лажя и послѣ поздравя го съ едно цѣлованіе, и така му думаше: — Иди сыне мой! ти предавамъ Богу: и до послѣдній а день не ся надѣвамъ да те вида.

Младый а, като тръгна отъ майчинна та си каща, ходеше по путя си, догдѣ е дошелъ на Амадона, гдѣто содружество то; съ кое то путоваща ся обкопило отъ шестьдесять копиницы крадцы, единъ отъ крадцы те бѣше го попыталъ що има? — Четыредесять сребреницы, рече Авдуль Кадеръ защити са подъ дреха та ми. — Засмѣхъ ся челоуѣка, понеже му ся стори, чи ся подиграва съ него. — Що имашъ? — Рече му другій. — Младый направя суцїй отговоръ. А кога ся раздѣляваха каково то отъ челоуѣцы те откраднаха, повикнаха Авдуль Кадера, верху една малка могилъ, гдѣ то стоеше начальникъ имъ. Що имашъ ты прїятелю? — Попыта го онъ. Още по напредъ самъ рекль на двойца отъ твои те челоуѣцы, отговорися дѣте то, имамъ четыредесять сребреницы защити въ дреха та ми, начальника заповѣда да ся распо-